

JASNOVÍDKA

IZABELLA CSABAIOVÁ

sme slu
o slo
ohli bo
lesku
om tute
at v



VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené.
ISBN 978-80-560-0337-4



IZABELLA CSABAIOVÁ

JASNOVIDKA

Technická spolupráca: Ličko Michal, Hrbatá Eva

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0337-4

Videozáznam o Izabelle Csabaiovej

(kliknite na ikonu)



videoSK.avi

Motto: Život je mrakodrap bez výťahu.

Obsah

I. ČASŤ.....	11
ŽIVOT JASNOVIDKY.....	11
Úvod	11
Vincova smrť	13
Vincov novoročný odkaz pre svet	20
Prvý kontakt s Vincom.....	25
Ako fungujem.....	29
Krutá svokra	45
Vinco nad nami bdie.....	64
Vincova exhumácia	84
VINCO mi po druhýkrát zachránil život	87
Vyznanie lásky.....	91
Schôdzky s grófom Pálfi.....	98
Hortyho nepokojná duša	118
Kongres UFO v Budapešti	128
Krížom-krážom po svete až k protinožcom	131
Mám priateľov po celom svete.....	155
Reinkarnácie	164
II. ČASŤ	180

TAJOMSTVÁ ŽIVOTA A SMRTI.....	180
Neodmietajme vopred	180
S kým to hovorím?	186
Po živote neprichádza smrť	190
Sedem dimenzií, ale deväť vesmírnych hladín	199
Aura	205
Peklo, nečisté sily a čierna mágia	232
III. ČASŤ	243
ŽIVOT S JASNOVIDKOU	243
KRÁDEŽE	243
Zlodej z baru.....	243
Stará termoska.....	247
Niekedy nestačí iba vedieť	249
„Turkyne“	251
Pomoc z druhého sveta	252
Vetroplach	253
Trest ich neminul.....	254
Pes nie je auto.....	256
Karma je karma	257
Okradnutá cigánka	259

VRAŽDY	261
Podivná večera	261
Milenec chcel lásku, a nie smrť.....	264
Pedofil.....	265
Vrah mal jazvu na tvári.....	267
Priateľ	269
Brokolica	270
Elegán	271
Falošný vinník	273
Zlodejka	274
ČIERNA MÁGIA.....	275
Život za lásku.....	275
Sex na diaľku	279
Strata hlasu	280
Drakula	281
PRÍBEHY Z MOJEJ OBÝVAČKY	284
Tvarohovníky	284
Šampón.....	285
Pletenie.....	287
Franto	287

Zmierenie	304
Tancujúci kaktus.....	305
Zázraky sa dejú.....	306
Dáma z Budapešti.....	309
PRÍTOMNOSŤ A ODKAZY DUCHOV	311
Neveru neutajíš.....	311
Jánoš báči z Mochoviec	312
Nečakané stretnutie so starou mamou	314
Oznámil mi svoju smrť.....	315
Zvonček.....	316
Ľútosť po smrti.....	317
Slzy po smrti.....	318
Mŕtva mama mu uvarila čaj	323
Láska až za hrob	325
Sviece.....	326
Posmrtné znamenia	327
Myšlienka alebo manžel?	328
Leslie	329
Rozlúčka s F. Bednárom.....	330
Starý otec.....	331

Čierne flaky	332
Letec — otec prevzal karmu za syna	333
Žofia Bosniakova	335
List z väzenia	338
Babkin chrup	339
Mokré stopy	340
Zrkadlá	341
Havária	342
KARMICKÉ PRÍPADY	343
Osudná noc	343
Malý mulat	346
Smrť ako dôkaz	348
Rodinná karma	349
Farárove milenky	350
Najkrajší Silvester	354
Šikana	356
Neverný policajt	358
Boží trest	359
Hanka	360
Ivetka	362

Vrah a obeť	363
Trpaslík	364
Smrť namiesto syna.....	365
Zuzka.....	366
Foki	367
Nie je všetko tak, ako sa zdá	368
Námesačná	369
ACH TIE NAŠE MINULÉ ŽIVOTY	370
Obavy.....	370
Eržika	372
Havária.....	374
Profesorka francúzštiny.....	375
NEŠŤASTNÉ LÁSKY	376
Raymond z Chicaga	376
Ach tie svokry!	379
Aj kvet vycíti smrť	382
Djenah.....	383
Obchodník s falošnými citmi	388
Nešťastná maturantka	390
Vampírka.....	392

Dedo	395
Nie sú všetci rovnakí	396
Zoofil.....	397
Susedkin sen	399
Vysvetlenie po smrti	400
Euridika	401
VESELÉ HISTORKY	402
Ďalší manžel	402
Sused	403
U nás je už každá jasnovidkou	403
Náhody neexistujú	404
Herci.....	407
Zámena	409
Dvojčatá	410
Aj Buchta dostala od Vinca kvet	411
Cilka	412
Grafológ	413
Sila myšlienok	414
Niekoľko slov na záver... ..	415

I. časť

Život jasnovidky

Úvod

Po viac ako polstoročí života so všetkým krásnym a smutným, čo k nemu patrí a s poznaním, ktorého sa mi dostalo vďaka schopnostiam vidieť viac, ako je ostatným smrteľníkom súdené, dnes ďakujem Bohu za všetko životné utrpenie, žiaľ, zradu partnerov a priateľov. Bolesť ma povzniesla na duchu a priviedla k poznatkom, o ktoré sa chcem úprimne a zo srdca podeliť s každým čitateľom tejto knižky.

Všetky príbehy z nasledujúcich stránok sú bez výnimky skutočné a pravdivé. S ohľadom na žijúcich aktérov som zmenila niektoré okolnosti a najmä ich mená. Každé slovo, pravdu zvestovanú z druhej strany života mojím mŕtvym manželom Vincom - však myslím vážne.

Svojmu nebohému manželovi vďačím za to, že mi pomohol nájsť samú seba, akceptovať vlastný osud a čestne obstať aj v tých najťažších skúškach. Vďaka nemu som si dnes istá v poznaní, že smrť neexistuje. Neexistuje koniec života, lebo život je večný.

Od čias, keď som bez podmienok uverila v existenciu Boha, vyššej formy ovládajúcej vesmír, cítim neustálu pomoc a podporu. Táto viera mi pomohla nájsť cestu k sebe samej a Bohu. Som za to neskonale vďačná, rovnako ako za všetky schopnosti, ktorými ma obdaril. Mŕtvemu manželovi vďačím za pomoc pri napĺňaní zmyslu môjho života a lásku, ktorou ma tak bohato obdarúva ešte i po smrti.

Smrť blízkeho človeka je pre nás vždy plná bolesti. Častejšie ako inokedy pri nej premýšľame o dočasnosti našich pozemských

skutkov. Neverme však predstave, že smrťou sa všetko končí iba preto, že nás to naoko zbavuje zodpovednosti za všetky naše pozemské činy. Nie je to pravda a aj o tom vás chcem presvedčiť.

Ak zomrie človek blízky, ako by zomrel kúsok z nás. Smrť manžela je rana, ktorú nesieme so sebou celý život, a ak matka stratí dieťa, zúfalo premýšľa, ako ponúknuť vlastný život, len aby dieťa mohlo ešte aspoň chvíľku žiť. Viem, o čom píšem. Tým všetkým mi bolo súdené prejsť. To všetko okúsiť, aby som zmysel života našla v pokore pred Bohom a v pomoci blíznym v dobrom i zlom.

Vincova smrť

Dalo by sa povedať, že všetko sa začalo smrťou môjho manžela Vinca, ale nebola by to úplná pravda. Stratou manžela sa však môj život zmenil na nepoznanie.

Bývali sme v Martine, v krásnom novom byte, neďaleko málo používanej železničnej trate a tá sa nám stala osudná. Nám obom. V ten večer oslavoval kamarátove narodeniny a ako to už býva, nevypili toho málo. Nič výnimočné, všetci to poznáme, veď sme

na svete, aby sme sa tešili zo života. Výnimočný bol v ten večer mimoriadny rušeň, ktorý po málo používanej koľaji prechádzal smerom do Vrútok. Vinca zachytil neďaleko nášho bytu, pár metrov od nepovoleného priechodu, ktorým si ľudia zo sídliska skracovali cestu do práce. Nechcela som veriť vlastným očiam, keď som ho musela identifikovať. Vinco, ktorého som ešte pred pár hodinami videla živého a s ktorým sme mali život iba pred sebou, tu ležal predou mnou bez života. V šiestich kusoch. Prežila som šok, ktorý sa už nedá vymazať z pamäti, ale ktorý mi zároveň otvoril to pomyselné tretie oko. Telepaticky ma napojil na policajtov, v tých časoch ešte príslušníkov Verejnej bezpečnosti, ktorí prípad vyšetrovali a trauma ma definitívne priviedla na cestu jasnovidky - Izabelly Csabaiovej.

Zlá predtucha

Blížiace sa nešťastie som vytušila už niekoľko týždňov pred tragédiou. Vedela som, že sa niečo stane, ale netušila som čo. Viackrát sme našli v našom martinskom byte popadané Vincove obrazy alebo kvetináče. Niekoľkokrát sme sa spolu s Vincom s hrôzou zobudili na to, ako sa nám nejaká neviditeľná sila snaží vytrhnúť vankúše spod hlavy. V jednu noc, na návšteve u mojej mamy v Strekove, sa ma tá istá sila opäť snažila pripraviť o vankúš, keď som odrazu začala kričať ani šialená:

„Mama, čo tu hľadá tá cudzia žena?" - videla som ženu vo svetloružových šatách s kyticou gladiol.

Nešlo mi ale do hlavy, kde ich v novembri natrhala. Sestra sa pozerala na akýsi film v obývačke, a tak do izby pribehli naraz aj s mamou. Vtedy som videla po prvýkrát v živote trojrozmerné zmaterializované astrálne telo, ako prechádza cez dvere, a keď v izbe zasvietili svetlo, počula som odchádzajúce kroky. Lenže vtedy som to ešte považovala za halucináciu.

Na druhý deň sme sa rozhodli vrátiť do Martina a odcestovali sme v noci, pretože Vinco radšej šoféroval za tmy. Vraj sa mu jazdí lepšie, keď je na ceste menej áut.

Manžel celou cestou mlčal. Možno premýšľal nado mnou a nad príčinou mojich „halucinácií“.

Tesne pred príchodom do Martina som odrazu uvidela, ako nás biskupskou palicou zastavuje neznámy biskup. Stál celkom na okraji cesty aj s dvoma miništrantmi. Vonku bola fujavica a oni boli oblečení celkom naľahko, ako by ani nebola zima a mráz.

„Zastav!“ - okríkla som Vinca, - „Nevidíš? Ved’ zamrznú!“

On sa na mňa len nechápavo pozeral.

„Kde ty koho vidíš?“

Ale pre pokoj mojej duše načúval niekoľko stoviek metrov naspäť, aby ma presvedčil, že tam nik nie je.

Do nového štvorizbového bytu, v ktorom sme vtedy v Martine bývali, ma Vinco priniesol celkom vyčerpanú. Len čo som do neho opäť vstúpila, napadlo mi, že už keď nám pani z bytového družstva odovzdávala kľúče od bytu, mala som pocit, že v ňom dlho bývať nebudeme. Bol príliš krásny na to, akú biedu sme do tých čias treli. Cítila som, že to nemôže dlho trvať.

Ďalší deň ráno mi pri dverách zazvonila olaská cigánka a žobronila o almužnu. Peňazí sme nemali na rozdávanie, ale práve sme sa vrátili z dolniakov, a tak som jej zabalila kúsok šunky i slaniny. Sama si vypýtala šálky odložené na chodbe, ktoré som deň predtým vyradila ako nepotrebné pre chýbajúci pár alebo podšálku.

Ako som jej ich podávala, prudko ma chytila za ruku a začala bedákať, ako to len cigánky dokážu, že ma čaká veľká zmena v rodinnom živote a mám si vraj dávať pozor na manžela.

Ten zážitok bol taký autentický, až som mala skutočne strach, aby mi Vinco neušiel s milenkou, lebo viem, že dievčatá naňho leteli a aj on sa rád cítil ako dobyvateľ. Veru zradil ma ešte horšie.

Nasledujúcu noc po nečakanej návšteve cigánky som zostala doma sama iba s deťmi. Manžel mal nočnú smenu. V sne som počula za našimi dverami ťažké kroky, a keď som sa pozrela cez hľadáček vo dverách, uvidela som smrtku s klobúkom na hlave, ako si to šinie k susedom Katke a Borisovi. Stratila som rovnováhu a šramot smrtku vyrušil. Vrátila sa a zabúchala na naše dvere. Keď som jej otvorila, spustila na mňa hlasom môjho manžela:

„Ty ma nepoznáš, Izabella? Som tvoj Vinco." - vtom sa kostra začala naplňovať mäsom.

Chvíľu na to mi ešte vo sne vypadali všetky zuby a ja som rumázgala pred zrkadlom, ako sa bez nich ukážem v práci.

O tri týždne neskôr Vinco zomrel. V ten istý deň ráno nás videl jeden kolega, vtedajší obchodný riaditeľ Martimexu, ako si spolu ruka v ruke vykračujeme do práce. Rovnako ako ja nechcel veriť, keď sa o tragédii večer dozvedel.

Myslím si, že každý vycíti vlastnú smrť, len si znamenia nedokáže správne vyložiť. Nie sme dostatočne citliví a nedokážeme na upozornenia správne zareagovať. Ale ani v takom prípade by sme ničomu nezabránili.

Jeden Vincov priateľ, Vietnamec, nám tvrdieval, že večer pred útokom často vedel, kto neprežije. Tento muž zažil peklo pri Saigone, v čase vietnamskej vojny. Druhého dňa sa podľa neho zväčša nedožili tí, ktorí mali depresie a večer pred útokom prezerali fotky blízkych. Nezomreli preto, že sa s nimi lúčili, ale lúčili sa s nimi preto, že mali na druhý deň zomrieť. On sám vraj po celý čas vedel, že mu žiadna smrť nehrozí.

Keď nad tým dnes spätne premýšľam, niekoľko týždňov pred Vincovou smrťou mi ju zo záhrobia predpovedal otec.

V tom čase už bol otec desať rokov po smrti. Zomrel dva týždne po našej svadbe, ale pred tou tragédiou sa mi zjavil vo sne.

Stála som na konci dlhého dvora u mojej krutej svokry v Mochovciach. Bola noc, vtom na druhom konci záhrady zbadám pod jabloňou otca v čiernom obleku, v ktorom sme ho pochovali. Usmieva sa a volá ma k sebe. I vo sne som mala z neho strach, bála som sa v jeho blízkosti prejsť okolo studne. Pozrela som sa na jabloň a na holých konároch zbadala visieť jediné jablko.

„Je to život tvojho Vinca,“ - povedal mi otec ukazujúc naň, - „alebo tvojho syna Róberta.“

V tom čase býval Robko veľmi chorľavý, trpel častými zápalmi priedušiek a vysokými horúčkami.

„Kto z nás to jablko chytí skôr," - pokračoval otec,- „tomu bude patriť život Vinca alebo Róberta."

Pokúšala som sa vo sne na jablko dosiahnuť, ale otec bol rýchlejší. Spýtal sa ma, koho si má vybrať, ale ja som mu zadúšajúc sa od plaču, nemohla na takú krutú otázku odpovedať.

„Zober si mňa!" - vzlykala som.

„Dostal som za úlohu vziať so sebou jedného z nich, ty budeš mať ešte dlhý život." - zlostne zahundral, že mu vynadajú, keď sa vráti naprázdno, ale strčil mi do rúk jablko a o chvíľku sa stratil v akomsi tuneli.

Keď ho bolo ledva vidieť otočil sa a zdvihol ukazovák:

„Nezabudni, ja sa po nich vrátim."

Ráno som sa prebudila spotená, zato však šťastná, že to bol iba zlý sen.

1. decembra 1979 zastihla smrť môjho muža Vinca pod kolesami vlaku a 27. júna 1997 odpojili lekári z prístrojov nášho prvorodeného syna Róberta.

Vincov novoročný odkaz pre svet z januára 2001

Nikdy v živote predtým som neuveril v existenciu života po živote. Ruka osudu v tomto astrálnom tele však dokázala, že my tam na Zemi sme skutočne úplne bezmocní a slabí, aby sme si mohli dovoliť bezhlavo vytvárať teórie o „afterlife“ vo fyzickom tele. Dnes tu v astráli už mám vedomosti, viem skutočne, že neexistuje smrť duše, ale existuje večnosť, existuje druhý svet a takisto očista či odpykávame hriechov z posledného i z predošlých životov! Vrelo odporúčam každému neveriacemu Tomášovi, aby porozmýšľal nad mojimi slovami a aby veril v Boha a jeho existenciu, aby skontroloval svoje každodenné skutky, kým má ruky a nohy, kým nebude neskoro! Keby mi Boh len raz dal možnosť v bývalom tele sa vrátiť domov, k milovanej rodine, v živote by som nebol materialistom a netvrdil by som, že neexistuje druhý svet. Vy, ľudia netvrdzte, že neexistuje Boh a druhý svet dovedy, kým sa sami nepresvedčíte o opak!